

לקרוא, להתאמן, לאמן

מאז ומתמיד פטר אהב לקרוא ספרי ספורט, לעקוב אחר ספורטאים ועד היום זוכר את כל התרגילים שלמד ממאמניו השונים. למרבה מזלו, הוא לא היה צריך לחפש מקור השראה בסביבה אחרת, כשבבית גדל עם אחות, שהיתה קופצת לגובה מאד מוכשרת. מטבע הדברים, האח הצעיר, בכמעט 4 שנים, החל לעקוב אחר הישגיה. הוא ידע כל תוצאה וכל דירוג, ולבסוף גם הוא הצטרף לחוג. כשהיה בתיכון, בהמלצתה של מירה אחותו הבכורה, למד במגמת האתלטיקה על אף שידע שהוא לא צפוי לנחול הצלחה יתרה. "הייתי ספרינטר, אבל די מהר הבנתי שאתלט גדול אני לא אהיה, ומאז ידעתי שאהיה מאמן. לא בדיוק ידעתי את הקונספט, אבל היה לי ברור שזה הכיוון", פטר מספר. כאשר סיים את התיכון, החל לימודיו באוניברסיטה

פטר במהלך לימודיו באוניברסיטה

בבוקרשט שברומניה, שם למד תואר שני בחינוך גופני עם התמחות באתלטיקה. בגיל 23, פטר אימן אתלטים מוכשרים, שאיתר עצמאית בבתי הספר. באימוניו הקפיד לשלב גם ענפי ספורט אחרים במטרה להרחיב את מטען המיומנויות האתלטיות של הילדים וכן ליצור עניין במסגרת האימונים. כעבור 5 שנים, כשהוא בן 28, פטר לא ראה את עתידו המקצועי מתפתח ברומניה כרצונו, והחליט לעלות ארצה. "אני השארתי שם די הרבה ילדים טובים, שעברו לידיהם של המאמנים שנשארו. הם מאד שמחו שאני עולה לישראל, כי אז היו להם בידים אתלטים מוכשרים שעם חלק מהם אני בקשר עד היום".

חושב וכותב בעברית בלי קושי

פטר עלה לבדו לישראל מבלי לדעת אף מילה אחת בהגיעו לארץ המובטחת. "כשהגעתי, היה לי ברור דבר אחד - שאני חייב ללמוד עברית טובה כי זו הדרך שלי לתקשר. הצטרפתי לקורס מורים עולים בוינגייט שהיה מיועד למורים שכבר עברו אולפן, במטרה להעשיר לנו את השפה העברית וללמד אותנו להסתגל למערכת החינוך בארץ. גרתי במשך שנה בבית הנבחרות וכל היום ישבתי ללמוד עברית", פטר משחזר. למרות שהתחיל את הקורס אחרי כל הקבוצה, עם אופי נחוש בעל יכולת התמדה, מהולה בטיפה של חוצפה, ביקש פטר להשתלב בכיתה של המתקדמים, והאמין שיצליח להגיע להישגים לימודיים טובים. "אני זוכר פעם אחת שהחבר'ה הציעו לשחק כדורגל ולשם שינוי הצטרפתי למשחק, ואז ניגש אלי בחור נחמד ואמר לי 'אתה יודע לשחק'. הוא היה כל כך מופתע ובתגובה שאלתי אותו 'למה זה מפתיע אותך?', אז הוא אמר לי שמאחר ואני לומד מבוקר ועד ערב הוא חשב שאני לא יודע כלום חוץ מתאוריה". ואכן, באופן לא מפתיע, פטר סיים את הקורס בהצטיינות והחל להתעניין במקומות עבודה בהם יהיה מסוגל להגשים את משאת נפשו שהביאה אותו עד לפה.

לא אבדה תקוותו

באותם ימים, משרות פנויות באימון אתלטיקה לא המתינו למאמנים שיבואו, במיוחד לא למי שהיה עולה חדש. יתרה מזו, היה רושם כי אין זה מקצוע אשר יבטיח ביטחון כלכלי לעוסק בו. פטר מספר: "ניגשתי לאצטדיון אתלטיקה בוינגייט ושם פגשתי את פטר רוט, שהיה מאמנה של אסתר רוט שחמורוב, אמרתי לו 'תשמע, אתה לא מכיר אותי אבל אני שמעתי עליך. אני לא מבקש את עזרתך אלא רק רוצה לדעת מה המצב

בשוק מאמני האתלטיקה'. הוא הסתכל עלי ואמר 'תברח מאתלטיקה, אין לך מה לחפש במקצוע הזה. תברח'. עד היום אני זוכר את זה". למרות ששיחתו עם רוט לא הפיחה תקווה, דוידוביץ' לא הרים ידיים ופנה למאמן סטפן קובלסקי, בשאיפה שאצלו ימצא את הבשורה. אפשר לומר ששיחקה לו השעה, ובאותו הזמן קמה כיתת הספורט הראשונה בארץ בחטיבת "עלומים" ברמת השרון. "כאשר החליטו להקים את כיתת הספורט, היו צריכים מורים לאתלטיקה, אבל מנהלת בית הספר אמרה שהיא לא מעוניינת במורה שהוא עולה חדש. רצה הגורל ובדיוק התפנתה משרה של מורה בבית הספר, ואז סטפן קובלסקי סידר שאשתי תלמד בתיכון, כדי לקשור אותי לאזור המרכז במטרה שאוכל לאמן אתלטיקה בשעות אחרי הצהריים", פטר מספר. בעוד אשתו, אנה, החלה בקריירת בדרך חתחתים עד שהמערכת הכירה בכישוריו כמאמן. "בעת שאימנתי את האתלטים בבית הספר, בא המפקח לראות אותי מאמן ובעקבות התרשמותו החיובית הוא דיבר עם המנהלת ואמר לה 'את מפספסת'. לשמחתי היא החליטה לקבל אותי לעבודה ובשבילי זו היתה נקודת התחלה משמעותית בקריירה". מהר מאוד פטר התבלט במקצועיותו והפך להיות רכז החינוך הגופני בבית הספר, זאת במקביל להיותו מאמן בשעות אחר הצהריים. אמנם היתה לו כבר משרה מלאה, אך שליטתו בשפה העברית עדיין לא היתה בשיאה. לעיתים זה היווה עבורו משוכה, אך הודות לאינטואיציה ותבונה הצליח להתמודד עם כל סוגיה מאתגרת וקיבל גיבוי מלא מהמנהלת. "אפשר לומר שהיה לי אוצר מילים מצומצם, אך תמיד אמרתי לספורטאים שלי 'תעשו כמוני', וזה עבד".

פטר עם תלמידיו לאחר זכייה באליפות לבתי ספר

**במשך 23 שנים לימד חינוך גופני
ודאג להפוך את המקצוע
בבית ספרו למשמעותי ביותר.
כמורה בחטיבת "עלומים"
ברמת השרון, פטר זכה עם תלמידיו
ב-10 אליפויות באתלטיקה
לבתי ספר**

מקצועיות ללא פשרות

כעבור שנתיים פטר קיבל פנייה מערייית כפר סבא, לאמן קבוצה של אתלטיות מוכשרות שהתקבצו ממחוז השרון, אליה נענה בחיוב. בשבילו זו היתה אבן דרך נוספת, משום שהפעם היה אדון לעצמו, כך שיכול היה להכתיב את תורת האימון שלו. במקביל, המשיך לאמן בחטיבת "עלומים" ושם עבד במשך 11 שנים כשתחת אמתחתו הישגים רבים – ביניהם 10 אליפויות רצופות באתלטיקה לבתי ספר. אחרי תקופה די קצרה, האתלטיות שהתאמנו תחת ידו, נצפו עומדות על הפודיום בשלושת המקומות הראשונים באליפות ישראל לבוגרות במקצועות ריצת 100 מטר ו-200 מטר. בעיתונות המקומית הוא הפך לסלב, אך את המאמן הצנוע מרומניה עניין רק דבר אחד – להגיע עם הספורטאיות הכי רחוק שרק אפשר. הוא הצליח לצאת איתן לתחרות בחו"ל, דבר שבאותם ימים לא נחשב בעיני הממונים כה בהול. "אני זוכר שבאחת הנסיעות שלי עם הנבחרת, התברר לי במעמד התחרות שהיתה ספורטאית בהריון והרופא לא אישר לה להתחרות במקצה ה-400 מטר. לכן, הייתי חייב לקחת ספורטאית אחרת. היתה זאת אורית קולודני, שסיימה באותה תחרות

במקום השני בתוצאה נהדרת של 57.2 שניות, וזה נתן לי את ההוכחה שהן מוכנות לכל דבר מבחינה תחרותית". במשך 8 שנים, פטר אימן את נבחרת ישראל לנשים באתלטיקה. בזמנו, לא היה זה תפקיד קבוע - לקראת תחרויות הספורטאיות שהתאמנו באגודות השונות התאספו יחד לטובת מטרות מסוימות. מלבד האתלטית אורית קולודני (200 מטר, 400 מטר), פטר אימן אתלטיות בכירות, כגון: דלית בונין (100 מטר, 200 מטר, 400 מטר משוכות), סיגל קוגון (100 מטר, 200 מטר), ענת כהן (קפיצה למרחק) ועידית יוחאי (קפיצה לגובה). אמנם לכל אורך הדרך, פטר מספר, שהיו לו אתגרים לא מעטים, אך בשום מחיר לא הסכים להתפשר על היבטים מקצועיים. גם כאשר הספורטאיות ביקשו שיאמן אותן ב"שלט רחוק", לנגד עיניו תמיד עמדו עקרונותיו.

עם אורית קולודני באליפות העולם באולמות בבודפשט, הונגריה 1989.

מימין: דלית בונין, פטר דוידוביץ' ואורית קולודני

לכובע שלי שלוש פינות

הקריירה המקצועית של דוידוביץ' היתה מגוונת, הוא ביצע תפקידים שונים בעת ובעונה אחת, וניכר שידע לעשות זאת בצורה מאד מתוכננת. מעל הכל, אין ספק, שההוראה זרמה לפטר בדם. במשך 23 שנים לימד חינוך גופני ודאג להפוך את המקצוע בבית ספרו למשמעותי ביותר, יחד עם בת זוגתו למקצוע למשך שנים ארוכות, יפה וינר. הוא היה נוהג ליצור תקדימים – כמו כתיבת תכניות עבודה שנתיות, שהגיעו לידיהם של כל ילד וכל ילדה, או ארגון ימי גיבוש ספורטיביים לכל התלמידים לפני שמתחילה שנת הלימודים. למכללה האקדמית בוינגייט, הגיע פטר בשנת 1983, תחילה בהיקף עבודה קטן, וזה הלך וגדל עם הזמן. בהמשך, בשנת 1988 החל את לימודי הדוקטורט בפדגוגיה באוניברסיטת בוקרשט שברומניה ועם סיומם בשנת 1992 קיבל מיו"ר איגוד האתלטיקה דאז – שלמה בן גל, הצעה שאותה חטף באופן מידי והיא להיות המנהל המקצועי של האיגוד. תחילה חשב פטר שיבצע תפקיד זה רק במשך שנה, היות והיה בשנת שבתון, אך הצטיינותו המתמדת בכל מה שידו משגת לא אפשרה לו לעזוב את הכיסא, וכך נשאר בתפקידו הניהולי 18 שנים. "בסוף השנה ההיא, ניגשתי לשלמה ואמרתי לו 'תראה שנת השבתון שלי הסתיימה ואני חוזר למכללה'. אז הוא ענה לי בתגובה 'אתה תישאר פה – כל עוד אני פה'. למרות שפחות אהבתי את העבודה הניהולית והעדפתי את האינטראקציה הישירה עם האתלטים, נשארתי". כצפוי, פטר מילא את תפקידו ברצינות ובמסירות הראויה, ויצר דרך עבודה חדשה, שבין היתר כללה לראשונה קריטריונים ברורים לכל

מקצועות הענף, שעד היום מהווים את החוקה של איגוד האתלטיקה. כמו כן, לצד הניהול המקצועי, שימש פטר במשך תקופה ארוכה גם כמתאם האתלטיקה של היחידה לספורט הישגי, דבר שתרם משמעותית למעורבותו הרבה.

מורה – מאמן

במסגרת עבודתו במכללה, שימש פטר במשך 10 שנים מנחה להוראה. "זה מוסיף כל כך הרבה למורה במקצוע מעשי לדעת שיש גם היבטים מתודיים. בתקופתי כסטודנט, למדנו קודם כל קורס מתודיקה כללית ורק לאחר מכן עשינו התמחויות לענפי הספורט. אני מאמין שלמורה לחינוך גופני טוב יש יתרון גדול בלהיות מאמן טוב מפני שיש לו ידע משמעותי הרבה יותר במתודיקה הכללית ובהיבטים מגוונים של מתודיקה ספציפית לענף שלו. הוא יכול להיות הרבה יותר יצירתי, יכול ללמד טוב יותר מיומנויות תנועתיות ויכול לאבחן טוב יותר שגיאות שונות בביצועים. עם זאת, כמורה בבית הספר תמיד פעלתי לפי הצרכים של התלמיד ולעולם לא התיימרתי להפוך את הילדים לאתלטים מקצועניים. כך גם במכללה, אינני מלמד אתלטיקה לצורך אתלטיקה הישגית, אלא להיפך. אני מקפיד לעשות את ההבחנה בפני הסטודנטים ומדגיש בפניהם, שהילד צריך לאהוב את הענף על מנת שדרכו יוכל לעבוד על כל היסודות. אם רוצים לטפח אתלט ברמה גבוהה, אני מרחיב לו את המטענים התנועתיים ובו בזמן מפנה אותו לאגודה", פטר מסביר ומיד מוסיף, כי עצם היכרותו הגבוהה עם צרכיהם של ספורטאי ההישג מסייעת לו בלימוד קורסי אתלטיקה למדריכים ולמאמנים.

**"אני מאמין שלמורה
לחינוך גופני טוב יש יתרון
גדול בלהיות מאמן טוב
מפני שיש לו ידע משמעותי
הרבה יותר במתודיקה
הכללית ובהיבטים מגוונים
של מתודיקה ספציפית
לענף שלו"**

פטר מלמד קורס הוראת האתלטיקה בתואר הראשון במכללה האקדמית בוינגייט

להעביר את זה הלאה

במרוצת השנים, כתב פטר מאמרים מקצועיים רבים למגזין הספורט "עולם הריצה", וכיום אלה מהווים בסיס לספרו על הוראת האתלטיקה. "בעת תפקידי באיגוד האתלטיקה, אני חושב שבכל מקום שהצגנו מידע מקצועי לא ניתן היה להתווכח עמנו וכבר אז עלתה הבקשה שאעלה את הידע על הכתב". לפטר יש תכנית לכתוב סדרה של ספרים אודות ענף האתלטיקה, כאשר הראשון שבהם יעסוק בריצות, תוך התייחסות לטיפול אתלטים במערכות שונות. "אני רוצה לתעל את התכנים לכיוון הסטודנטים שלנו שעתידיים להיות מורים, שרוצים ללמוד, ובד בבד גם למאמנים צעירים. זאת אומרת, יש כאן שתי אוכלוסיות שונות. אבל אני עושה את זה ביודעין בתקווה שיהיה תוכן עניינים מפורט וכל אחד ייקח זאת למקום הנכון", פטר מדגיש ומוסיף, כי הספר יכלול בתוכו מגוון תרגילים ללימוד ולשיפור מיומנות הריצה וכן מתן הסבר על שגיאות

אופייניות ותיקונן. הספר צפוי להתפרסם בשנה הקרובה, ופטר מקווה שהוא יגיע לידיהם של כל מי שחפץ באימון והוראה. עד אז, הוא מבקש להעביר מסר חשוב לסטודנטים בהווה שקרוב לוודאי יהיו מורים בבית הספר בעתיד: "התקופה הסטודנטאלית לא תחזור על עצמה ואני חושב שכל אחד צריך לנצל את הזמן שהוא פה להרחיב אופקים. שכל אחד ייקח מה שטוב לו, וינסה לזהות מה הוא רוצה או לא רוצה לעשות כשהוא יהיה גדול. אני עד היום נושא עמי הרבה דברים שלמדתי כסטודנט ומתאים את עצמי תמיד למציאות".

עם הפנים קדימה, כשהוא עדיין בכושר, יצא בקרוב פטר לאחת התקופות היפות בחייו. "עכשיו יהיה לי יותר זמן לעצמי, לאשתי ולנכדים שלי. תהיה לי האפשרות להתאמן 4-5 פעמים בשבוע, מאז שהייתי ילד לא הקדשתי זמן כדי לעשות כושר זו תחושה מדהימה".

פטר יקר, כל שנותר כעת הוא לומר לך תודה גדולה ולאחל לך המון בהצלחה בפרק הבא!